

## DERGEHÊ VEKÎRÎ

Bo gelek salan min difikirî hêz di kontrolê de ye — ya peyvvan, hestan, reaksiyonan, êşê. Kesî ev eşkere li min nekiribû, lê peyam li her derê bû. Ji ber vê min zû qaîdeyek sade hîn bû: berxwedan, her tim, tiştê ku çibe jî. Îro ez dizanim ew tenê stratejiyek bû. Çimkî her tiştê ku bo demeke dirêj hate hilgirtin, dereng an zû, rêyek jî bo derketinê digere.

Kêlîkek hat ku laş dest bi gotina tiştê ku deng red kir bêje kir. Rojekê giranî pir zêde bû, û parastin pir piçûk bûn. Ji bo cara yekem di demeke dirêj de ez ne pisporek bûm, ne bavek, ne nivîskarek. Ez tenê mirovek bûm. Û min girî — ne giriyeke kontrolkirî, yek rastîn, ya ku ji dûr ve tê û tiştên ku tu tewra bi bîr nedianîn tu hilgirtibûyî tîne.

Dema ku ew diqewimî, min hestek nedîtî hebû: ne ya qelsiyê, lê ya azadiyê, mîna ku odeyek ku pir dirêj girtî mabû di dawiyê de pencereyên xwe vekiribe. Hest ne dijmin in. Ew qasidên in. Bo salan min bawer dikir wêrekî di ne dev jê berdanê de ye. Di wê kêlîkê de min têgihîşt ku wêrekî di destûrdana ku meriv were derbas kirin de jî heye — bi êş, bi tirs, bi rastiyê.

Ji wê rojê ve ez ne zûtir aqiltir an bihêztir bûm. Ez rastîntir bûm. Min dest bi nêrîna yên din bi fêmkirineke mezintir kir, çimkî kesê ku êşa xwe derbas kiriye bi hêsanî ya yên din nas dike. Min hîn bû ku êşa parvekirî kêmtir giran e, ku qelsî rûmetê hilnaweşîne. Ew wê temam dike. Min hîn bû ku bigirim. Û ji wê rojê ve min dest bi fêmkirina xwe bi awayekî çêtir kir.

*Ferdinando Frega*

*Gillette Man*